

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: J. H., zast. JUDr. Emilem Fleglem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2023, č. j. KK/1012/DS/23-3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2024, č. j. 33 A 14/2023-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 6. 2023, č. j. KK/1012/DS/23-3, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 2. 2023, č. j. 4764/OD-P/23, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 17 odst. 5 písm. b) a písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), tj. za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 téhož zákona, spáchaného formou nedbalosti, neboť dne 13. 8. 2021, v 22:44 hodin, na pozemní komunikaci I/6, u obce Bochoř, ve směru jízdy na Prahu, řídil jízdní soupravu složenou z tahače zn. DAF, RZ X a přípojného vozidla RZ X, kde na 94. km předjížděl osobní vozidlo zn. Opel, RZ X, řízené řidičem T. H., v době, kdy se nemohl bezpečně zařadit před předjížděné vozidlo, neboť v protisměru jelo nezjištěné osobní vozidlo, jehož řidiče při předjíždění bezprostředně ohrozil, kdy tento musel zajet až za vodorovnou dopravní značku V4 „vodící čára“, aby zabránil střetu s předjíždějící jízdní soupravou, a dále bezprostředně ohrozil řidiče T. H., na kterého najel tak, že řidič T. H. musel změnit směr své jízdy a vyjet částečně mimo pozemní komunikaci, na přilehlé parkoviště, aby zabránil kolizi s jízdní soupravou. Uvedeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 7.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových

vozidel na dobu osmi měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2]Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 6. 5. 2024, č. j. 33 A 14/2023-36, rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.) a současně rozhodl o povinnosti žalovaného zaplatit žalobci náklady žalobního řízení ve výši 15.342 Kč (výrok II.).

[3]Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění navrhl zrušení napadeného rozsudku, alternativně jeho zrušení v rozsahu výroku II. Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[4]Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla včetně jejího doplnění podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná v souladu s § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jeho zaměstnanec s vysokoškolským vzděláním nutným pro výkon advokacie.

[5]Kasační stížnost byla podána ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, a proto se musel Nejvyšší správní soud dále zabývat otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[6]O přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, ve světle odstavce 52 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS).

[7]Krajský soud v napadeném rozsudku učinil závěr, že stěžovatel dostatečně nezjistil skutkový stav věci a neprokázal, že žalobce spáchal předmětný přestupek. V posuzovaném případě byl totiž podstatný počáteční moment zvyšování rychlosti vozidla pana H., vzdálenost mezi jeho vozem a před ním jedoucím vozidlem a také okolní situace na vozovce. Z pořízeného videozáznamu bylo zřejmé, že pan H. započal zvyšovat rychlost dříve, než se na videozáznamu objevila jízdní souprava žalobce, která měla dostatečnou rychlost, aby se na krátký moment byla schopná dostat před vozidlo pana H.. Správní orgány pak nezjistily, kdy žalobce započal svůj předjížděcí manévř, či kde se žalobce

pokračování

s jízdní soupravou nacházel, když pan H. začal zrychlovat, ani jakou rychlostí jej žalobce předjížděl. Uvedené skutečnosti měly přímý vliv na závěr, zdali měl manévr žalobce od počátku šanci na úspěch či nikoli. Správní orgány zároveň dostatečně nepodložily své tvrzení, že před vozidlem pana H. nebyl dostatečný prostor pro zařazení jízdní soupravy žalobce, jelikož z videozáznamu není tato skutečnost dostatečně patrná, a to zvláště za situace, kdy pan H. zvýšil rychlost oproti době, kdy žalobce započal předjížděcí manévr. Správní orgány konečně nezjistily ani, zdali se skutečně mohl žalobce vrátit zpět za vozidlo pana H.. Své závěry stěžovatel nepodložil odborným vyjádřením ani znaleckým posudkem, v němž by byly modelovány různé verze skutkového děje podle vstupních dat. Stěžovatel ani neměl k dispozici celý videozáznam, z něhož by bylo patrné, zdali se v rozhodných místech skutečně nacházela dopravní značka omezující rychlost na 70 km/h, čímž by bylo možno ověřit věrohodnost opakovaně rozporuplných tvrzení pana H. a vyvrátit tvrzení žalobce o jeho úmyslném vybrzdění.

[8]Podle stěžovatele však krajský soud posoudil věc nesprávně. Nezohlednil totiž skutečnost, že v okamžiku, kdy se žalobce rozhodl předjíždět, se před vozidlem pana H. nacházelo další vozidlo, vůči němuž musel dodržet bezpečnou vzdálenost. Stěžovatel vypočítal, v jaké vzdálenosti by se muselo nacházet vozidlo jedoucí před vozidlem pana H., aby se mohl žalobce bezpečně zařadit. Konstatoval, že z videozáznamu je patrné, že vozidlo pana H. je od před ním jedoucího vozidla vzdáleno přibližně o 1,5násobek vzdálenosti mezi směrovými sloupky, které jsou od sebe umístovány nejdále na vzdálenost 50 m. Žalobce uvedenou bezpečnou vzdálenost nemohl dodržet. Stěžovatel dále namítl, že žalobce potřeboval na zahájení předjížděcího manévru náležitý „rozjezd“ až na rychlost 80 km/h, již mohl nejvýše jet, a to zvláště v situaci, kdy vozidlo pana H. zpomalovalo. Dále vypočítal čas potřebný pro předjetí vozidla pana H. a konstatoval, že již v té době viděl v protisměru jedoucí vozidlo, které se mohlo pohybovat rychlostí 90 km/h, pravděpodobně i více, jelikož je obecně známo překračování rychlostních limitů řidiči motorových vozidel. Z videozáznamu bylo zcela patrné, že v čase 0:18 projelo vozidlo v protisměru a již v této chvíli bylo vidět za ním jedoucí další vozidlo. Nejdříve v tento okamžik mohl žalobce zahájit předjížděcí manévr. Bylo zřejmé, že žalobce nejednal v krajní nouzi, čímž předjížděl v rozporu s § 17 odst. 5 písm. c) silničního zákona. Na uvedené nemělo vliv, zdali pan H. zrychloval v rozporu s § 17 odst. 4 zmíněného zákona, pokud předtím zpomalil na 65 km/h. Žalobce proto neměl vůbec předjíždět v situaci, kdy proti němu již v protisměru přijíždělo další vozidlo, jehož vzdálenost bylo možné jen stěží odhadnout. Evidentně tak spoléhal na to, že jím řízená souprava byla schopna jet rychlostí vyšší než 80 km/h, což bylo patrné z videozáznamu, kdy vozidlo pana H. jelo více než 80 km/h a žalobce jej přesto předjel. Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že již nebylo podstatné zkoumat, zda byla v rozhodném místě umístěna dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/h, nebo aby zjišťoval, kdy přesně žalobce započal předjížděcí manévr, pokud jej nemohl započít dříve než v čase videozáznamu 0:18. Svými výpočty pak dostatečně konkrétně reagoval na závěry krajského soudu, aniž by suploval nedostatečnost odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem ke změně právní úpravy v silničním zákoně ohledně trestů, které lze uložit za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona, měl krajský soud tuto skutečnost zohlednit z moci úřední, neměl však stěžovateli ukládat náhradu nákladů řízení.

[9]Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že problematikou zjišťování skutkového stavu věci v případě řízení o přestupcích se opakovaně zabýval ve své judikatuře. V usnesení

rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publ. pod č. 3014/2014 Sb. NSS, konstatoval, že „povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, kdo se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55).“ V řízení o přestupku postupuje současně správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).

[10] V rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35, Nejvyšší správní soud uvedl, že „otázky dokazování ve správním řízení (řízení o přestupku) jsou upraveny ve správním řádu. V § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009 - 101).“ V duchu citované judikatury přitom postupoval při posuzování věci rovněž krajský soud, který stěžovateli vytkl nedostatečné zjištění skutkového stavu věci.

[11] Pokud stěžovatel namítl, že z videozáznamu bylo patrné, že žalobce neměl možnost bezpečného zařazení se mezi vozidla pana H. a před ním jedoucího vozidla, Nejvyšší správní soud konstatuje, že uvedenou skutečností se krajský soud zabýval již v odst. 13 odůvodnění napadeného rozsudku. Výpočet vzdálenosti provedený stěžovatelem v kasační stížnosti pak ničeho nevypovídá o tom, kdy se vozidla pana H. a před ním jedoucího vozidla vzdálila na 1,5násobek mezi směrovými sloupky, tj. podle stěžovatele na vzdálenost 75 m, a to s ohledem na skutečnost, že rovněž z videozáznamu bylo zjevné zrychlování vozidla pana H.. Jinými slovy, z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele není zřejmé, zdali byla stěžovatelem uvedená vzdálenost mezi oběma vozidly již v době zahájení předjížděcího manévru žalobce, či až později, kdy vozidlo pana H. zrychlilo nad 80 km/h. Jak správně uvedl krajský soud, má tato skutečnost podstatný vliv na závěr o tom, zdali měl předjížděcí manévr žalobce od počátku šanci na úspěch, či nikoli, přičemž odůvodnění rozhodnutí stěžovatele bylo v tomto ohledu nedostatečné.

[12] V této souvislosti lze zdůraznit, že pokud se řidič rozhodne předjet vozidlo nebo kolonu vozidel, je jeho povinností učinit tak bezpečným způsobem, a to při dodržení maximální povolené rychlosti, musí zvážit čas potřebný k předjetí i případné rozestupy mezi vozidly, zda mu umožňuje bezpečně se po předjetí zařadit, aniž by kohokoliv takovým manévrem ohrozil. Ustanovení § 17 odst. 5 zákona o silničním provozu pak výslovně a jednoznačně stanoví, kdy řidič předjíždět nesmí. Podle jeho písm. c) řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Jak však stěžovateli vytkl již krajský soud, stěžovatel dostatečně neprokázal, zdali podmínky bezpečného předjíždění nebyly

pokračování

při zahájení předjížděcího manévru žalobce splněny a k jejich změně nedošlo až následně vlivem dalších skutkových okolností a jednání pana H.

[13] Pokud stěžovatel vypočítal čas potřebný k předjetí vozidla pana H. žalobcem ve vztahu k nejvyšší povolené rychlosti, kterou mohl s jeho jízdní soupravou jet, přičemž konstatoval, že vozidlo pana H. zpomalovalo a žalobce již viděl v protisměru jedoucí vozidlo, Nejvyšší správní soud uvádí, že rovněž tyto skutečnosti posoudil již krajský soud v odst. 13 odůvodnění napadeného rozsudku. Stěžovatel dostatečně nezjistil počáteční moment zvyšování rychlosti vozidla pana H. ani tehdejší rychlost jízdní soupravy žalobce. Námitka uvedená v kasační stížnosti, podle níž mohl žalobce započít předjížděcí manévr až v čase videozáznamu 0:18, ničeho nesvědčí o okolnostech či rychlosti jízdy žalobce. Z videozáznamu totiž bylo pouze patrné, že vozidlo pana H. počalo zrychlovat ještě před tím, než se na videozáznamu objevila jízdní souprava žalobce, která měla dostatečnou rychlost, aby se na krátkou chvíli objevila před vozidlem pana H..

[14] Stěžovatel proto neprokázal, kdy žalobce započal svůj předjížděcí manévr, kde se nacházel se svou jízdní soupravou, když vozidlo pana H. začalo zrychlovat, ani jakou rychlostí vozidlo pana H. předjížděl. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že již „v té době“ musel žalobce vidět protijedoucí vozidla, Nejvyšší správní soud má za to, že dostatečně nevysvětlil, jakou rozhodnou dobu má na mysli. Uvedené platí tím spíš, pokud ve svědeckých výpovědích pana H. panují rozpory co do otázky, zdali bylo v době zahájení předjížděcího manévru žalobce již vidět další vozidlo jedoucí v protisměru (viz str. 4 odůvodnění rozhodnutí stěžovatele). Na další rozpory v jeho svědecké výpovědi pak krajský soud poukázal co do tvrzení pana H. o rychlosti jízdy jeho vozidla v době zahájení předjížděcího manévru žalobce.

[15] Podle krajského soudu stěžovatel současně dostatečně neprokázal, jakou rychlostí jel v době předjížděcího manévru žalobce pan H. a kdy začal zrychlovat, resp. kde se v tomto okamžiku nacházela souprava žalobce. Závěry stěžovatele uvedené v kasační stížnosti o tom, že žalobce mohl předpokládat, že protijedoucí vozidlo porušovalo nejvyšší povolenou rychlost 90 km/h, z čehož následně počítal čas potřebný na předjetí a dovozoval, jak se měl žalobce v takové situaci zachovat, lze považovat za pouhou spekulaci bez vztahu k zjištěnému skutkovému stavu věci. Uvedené platí tím spíš, pokud stěžovatel vzal za zjištěné, že v rozhodném místě platila nejvyšší povolená rychlost 70 km/h (k tomu viz níže).

[16] Krajský soud pak stěžovateli rovněž vytkl, že neprokázal, zdali se v rozhodném místě skutečně nacházela dopravní značka omezující nejvyšší povolenou rychlost na 70 km/h, a zdali je tak věrohodné tvrzení pana H., že zpomaloval, či jel pouze 65 km/h v době, kdy jej začal předjíždět žalobce. Uvedené má přímou souvislost s námitkou stěžovatele, že nebylo podstatné, zdali pan H. zrychlil při předjíždění jízdní soupravou žalobce nad 80 km/h. Jak stěžovateli vytkl již krajský soud, stěžovatel neprokázal, jakou rychlostí jel při zahájení předjížděcího manévru žalobce, kdy začal pan H. zrychlovat, ani jak velká byla vzdálenost mezi vozidlem pana H. a před ním jedoucím vozidlem. Stěžovatel proto nezjistil, zdali žalobce porušil § 17 odst. 5 silničního zákona tím, že předjížděl v době, kdy by svým počínáním ohrozil či omezil ostatní účastníky silničního provozu. Závěrům krajského soudu přitom nelze ničeho vytknout.

[17] Pokud jde o výpočty bezpečné vzdálenosti a času potřebného k předjetí žalobcem provedené v kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení před soudem může být odůvodnění rozhodnutí správního orgánu blíže vysvětleno či upřesněno. Nelze jej však tímto způsobem zcela nově doplňovat či nahrazovat. Jinak řečeno, nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze zhojit v kasační stížnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58). Pokud měl stěžovatel za to, že zmíněné výpočty byly podstatné pro závěr o tom, zdali měl předjížděcí manévř žalobce od počátku šanci na úspěch či nikoli, přičemž všechny okolnosti podstatné pro vyhodnocení této otázky nebyly patrné z videozáznamu, bylo povinností stěžovatele tuto argumentaci prezentovat již v odůvodnění svého rozhodnutí a nikoli nedostatečnost svých závěrů nahrazovat až v kasační stížnosti, byť v reakci na přílehlavé výtky krajského soudu.

[18] Závěrem Nejvyšší správní soud k námitce stěžovatele, že měl krajský soud jeho rozhodnutí po změně právní úpravy o ukládání trestu za předmětný přestupek zrušit, avšak neměl stěžovateli uložit povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci, konstatuje, že krajský soud v posuzované věci zrušil rozhodnutí stěžovatele i správního orgánu I. stupně a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení s ohledem na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Jinými slovy, krajský soud věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení, v němž bude bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. V tomto ohledu tak postupoval správně, pokud o náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. a nikoli podle odstavce sedmého téhož ustanovení. K postupu navrženému stěžovatelem v kasační stížnosti s ohledem na závěry napadeného rozsudku, jimž nelze ničeho vytknout, nebylo v posuzovaném případě důvodu. Ostatně předmětem dalšího řízení o věci bude rovněž otázka případného trestu za předmětný přestupek, při jehož ukládání budou správní orgány zavázány postupovat podle zmíněné nové právní úpravy.

[19] S ohledem na shora uvedené skutečnosti je možné konstatovat, že krajský soud věc posoudil zcela v souladu s právními předpisy a ustálenou judikaturou správních soudů, přičemž se nedopustil ani jiného hrubého pochybení, které by vyžadovalo zásah Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel ostatně nic konkrétního ve vztahu k přijatelnosti jeho kasační stížnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud proto podle § 104a odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. výše zmíněné usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 8 As 287/2020, část III. 4.). Stěžovatel v tomto řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu svých nákladů. Úspěšný žalobce, má vůči stěžovateli právo na náhradu nákladů, které důvodně vynaložil.

[21] Důvodně vynaložené náklady řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za zastupování advokátem, která byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a to za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti). Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13

pokračování

odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, musí být tato odměna a náhrada hotových výdajů zvýšena o částku 714 Kč odpovídající této dani v sazbě 21 % z částky 3.400 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkové důvodně vynaložené náklady žalobce v řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Proto Nejvyšší správní soud uložil procesně neúspěšnému stěžovateli povinnost zaplatit tuto částku úspěšnému žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, a to k rukám jeho zástupce. Ke splnění této povinnosti stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu